

Tots els carrers de Girona

El carrer del riu Ser

466

La major part del carrer que porta el nom del riu Ser són solars sense edificar. Només és construït el tros entre els carrers de Saragossa i de Sant Ignasi. El carrer, però, és ben urbanitzat, ja que forma part del pla parcial Mas Noguera desenvolupat a partir de la seva aprovació definitiva el 27 de febrer de 1974.

D'aquest pla parcial només se n'ha realitzat una part, en terrenys de l'antic Mas Montiel, ja que la suspensió del pla general del 1971 i la decretació per la Generalitat, el juliol del 1981, d'unes Normes Subsidiàries d'urbanisme, van rebaixar les previsions edificatòries del pla parcial i van paraitzar l'actuació immobiliària. Va caldre redactar un pla especial per ajustar-se a les noves densitats legals, més baixes, el qual va quedar definitivament aprovat el 4 de juliol del 1984. Però des d'aleshores encà no s'ha construït ni un sol bloc més a la zona del Mas No-

guer i alguns dels carrers urbanitzats ofereixen un aspecte desolador, com el que avui comentem.

Una prova eloqüent de l'origen d'aquest carrer n'és el fet que, tot i ser continuació evident del que porta el nom de la Universitat de Cervera, no va donar continuació a aquesta denominació. Això és fruit dels plantejaments tancats i ignorants de l'entorn amb què va redactar-se el pla parcial. El carrer de la Universitat de Cervera pertany a una actuació urbanística d'una vintena d'anys abans.

El carrer del riu Ser mor a la porta del temple dedicat a Sant Pau, que fou inaugurat el 1980 en terrenys del mateix pla parcial Mas Noguera.

El riu Ser, que des del 25 de març del 1977 dona nom al carrer, neix a la serra de Finestres i travessa els municipis de Santa Pau, Sant Ferriol, Sant Miquel de

El carrer de riu Ser, una petita via de la ciutat. Foto: Lladó.

Campmajor, Serinyà i Maià de Montcal. En el poble de Dosquers, que pertany a aquest úl-

tim municipi, s'uneix amb el riu Fluvià, del qual és afluent. Els principals afluents del riu Ser són

el riu Tort i les rieres de Campmajor i de Rodeja.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior amb aquests abusos de facturació, denuncio doncs públicament Gruas Granollers i Autopistas que ho permet i hi fa els ulls grossos. S.S. (Girona).

Resposta al Sr. Moncunill

Sr. Director, En resposta a la carta del Sr. Ramon Moncunill, publicada en aquest diari el diumenge 19 d'octubre, voldria comentar el següent: 1) M'ha divertit moltíssim que el Sr. Moncunill digui que el meu article, motiu de la seva carta, fou inspirat en un treball de Margarita Rivière. Això demostra que, per desgràcia, el senyor Moncunill no hi veu més enllà del cap del nas.

2) No cal insistir en les relacions, implicacions i actuacions polítiques de l'Opus Dei. Gràcies a Déu —i mai tan oportuna l'al.lusió divina— i a alguns bons treballs periodístics, tothom qui hi ha tingut interès sap perfectament les pietoses característi-

ques d'una obra de tan enlairada espiritualitat.

3) La seva carta, Sr. Moncunill, és una curiosa peça retòrica en la qual, tot negant, afirma. De tota manera, el temps —i no passaran pas gaires mesos— confirmarà plenament si qui té raó és vostè o jo.

Atentament. Miquel Pairoli.

La TV de Girona

Sr. Director, La darrera setmana vaig veure una informació en el Diari que vostè dirigeix que me va deixar una mica intrigada. Era l'anunci d'una Televisió a Girona. He pogut comprovar que no es tracta del simple fet d'emetre qualsevol cosa per la il.lusió de fer-ho, sinó que sembla que hi ha programes molt elaborats i algun força interessant, almenys ho sembla per la programació d'ahir i d'avui.

Francament, m'hauria agradat haver trobat, en aquest Diari, més informació de les persones que hi ha al darrera d'aquests programes que han confeccionat, de com s'ha pogut portar a terme, de l'objectiu d'aquesta emissió... etc.

Crec que és una experiència prou important per a tots els gironins, perquè vostès hi dediquessin una digna atenció. Una gironina.

Demanem breu i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol.licita el seu autor.

INAUGURACIÓ DE CURS DE LES AULES DE DIFUSIÓ CULTURAL DE GIRONA

Sessió Inaugural, el dia 30 d'octubre, a les 17, a l'Aula Magna de la Casa de Cultura. Lliçó Magistral sobre «GIRONA I LES LLUITES DELS REMENCES», pel M.I. Sr. Dr. Miquel Coll i Aletorn, President del Parlament de Catalunya.

* * * * *

Patronat de Serveis Socials de la Diputació de Girona. Col.legi Universitari de Girona.

Un nou credo pedagògic

Dijous passat, 23 d'octubre, a les pàgines centrals d'aquest diari, dedicades a les Escoles, sotà la rubrica «Consideracions», lluïa un títol optimista i esperançador per als pares d'alumnes i per a tots aquells qui, en un grau o altre, participem en el món de l'ensenyament. Aquest títol era: «Fracàs Impossible».

L'autor d'aquest escrit, el mestre J.M. Carbó, ens presenta uns principis o propostes per establir una nova relació mestre-alumne que bandejarà definitivament el fracàs escolar, el farà impossible. Fracàs escolar que, pel que es dedueix, és degut, si no tot almenys en gran part, a les deficiències metodològiques dels mestres actuals: n'hi hauria prou de rectificar-les perquè els alumnes ignoressin el suspens i el fracàs. Aquesta rectificació, aquest canvi, exigeix un nou tipus de mestre amb unes connotacions diferents d'aquelles que aureolaven l'antic mestre-educador. El nou mestre és aquell que «no sap el que val la pena aprendre», que «no dirigeix ni valora el nen». És un company atent, afectuós i comprensiu, tipus «Big Brother is loving you».

Si bé aquest sorprenent credo pedagògic sembla la fina flor de la pedagogia d'avui, la ideologia que vehicula no és d'ahir ni d'abans-d'ahir: es remunta, en gran part, al mateix Jean-Jacques Rousseau, que assimila el concepte del «bon salvatge» a la infantesa pel fet que, se-

gons ell, l'home és bo per natura però la societat el corromp.

El nen és bo per natura i, per evitar que la societat el corrompi, li cal al seu costat un «preceptor», un mestre amic que el guïi, però que no l'instrueixi ni li doni preceptes tot fets, sinó que els hi faci descobrir per ell mateix. Aquesta teoria del bon «guiatge» es basa encara en les idees del psicòleg suís Piaget, segons el qual l'evolució intel.lectual de l'infant és espontània i que s'ha de rebutjar, doncs, tota tècnica que representi una trava intel.lectual o moral a aquest desenvolupament natural.

Aquesta pedagogia de guiatge, en aparença liberal i respectuosa per a l'infant, mereix algunes matisacions:

— Quan el Sr. Carbó ens diu que «el nen porta un programa de creixement interior», és a dir: moral i intel.lectual, amb tot respecte li diré que, al nen «programat» i determinat, jo prefereixo el nen ple de vida, és a dir: intuïtiu, espontani i lliure.

— És totalment exacte que cal respectar la dignitat humana de l'alumne. Però cal no oblidar tampoc que el respecte també es guanya. El desig sistemàtic d'evitar qualsevol «trauma» al nen pot derivar cap a un infantilisme pueril. L'adolescència ha esdevingut un objectiu en si, una finalitat que cal perseguir, a menys de caure en el ridícul, mentre que no és més que el passatge obligat cap a l'edat adulta i a la maduresa.

Els joves estan bressolats en un univers on la sensibilitat del desplaer és portada al seu paroxisme. La més petita dificultat, la mínima contrarietat, són ressentides com «atacs a la seva llibertat» o a la seva «identitat de joves». El «fes el que puguis» pot esdevenir el que abans era «fes el que has de fer», que implicava una superació d'ell mateix.

— La llibertat, el respecte que proclama aquesta pedagogia, poden amagar la manipulació de l'alumne: «Preneu —diu Rousseau als mestres— un camí oposat amb el vostre alumne; que ell cregui que és el mestre i que sigueu vós el que sempre ho sigueu. No hi ha cap submissió tan perfecta com la que conserva l'aparença de la llibertat; d'aquesta manera es captiva la mateixa voluntat. El nen que no sap res, que no pot res, que no coneix res, no està a la vostra mercè?». I segueix: «No podeu imaginar com l'Emile (que ja tenia els seus vint anys) pot ésser dòcil. Li deixo, és veritat, l'aparença de la independència, però mai no m'ha estat més sotmès».

Curios ideal pedagògic aquest que priva el nen de tota autonomia, de tot lliure arbitri i que, col.locant-lo en un estat de perpètua subjecció, el condueix a estimar la seva servitud: «Oh amic meu, protector meu i mestre meu... vull obeir les vostres lleis, ho vull per sempre, és la meua voluntat constant» dirà l'Emile a Rousseau.

J.M. Manyé. Professor

NECROLÒGIQUES

JOSEP FUYÀ I QUINTANA

A l'edat de 97 anys, a Girona, va morir ahir Josep Fuyà i Quintana. Havia nascut a Llambilles i residia a la Rambla 11 de setembre, 118, de Cassà de la Selva.

Era vidu de Margarida Planas i Bussó, i tenia tres fills: Maria, Josep i Carme.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4

de la tarda, a l'església parroquial de Cassà de la Selva.

Que descansi en pau.

MIQUEL MARTÍN I RODRÍGUEZ

A l'edat de 51 anys, a Palamós, va morir ahir Miquel Martín i Rodri-

gueu. Residia al barri Morera de Mont-ras.

Era vidu de Maruja Carrillo i Gelabert, i tenia tres fills: Josefina, Joan Antoni i Miquel.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església de Regencós.

Que descansi en pau.